

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

JENEVA
ROSE

Läheme
kohtama

(jälle)

Originaali tiitel:
Jeneva Rose
It's a Date (Again)
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, paigad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või väljamõeldis. Kõik muud sarnasused tegelike elavate või surnud inimestega on pelgalt kokkusattumus.

Tõlkinud Kersti Carsten
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Jarrod Taylor

Text copyright © 2023 by Jeneva Rose. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

D04440624
ISBN 978-9916-31-344-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu põnevike lugejatele hoiatuseks: selles raamatus ei ole ühtegi mōrva. Ma üritasin küll ühe sisse kirjutada, aga tuleb välja, et „see läheb žanriga vastuollu“.

Nii et olge valmis selle asemel endale tuult lehvitama – sest nii või teisiti panen ma teie südamed kiiremini põksuma.

1. PEATÜKK

Mu põsele langeb esimene vihmapiisk. Jahedast Chicago õhust hoolimata on see soe. Tulesäras pilvelõhkujate vahel puhuti lõõtsuv tuul sasib mu pikki lokke. Veetsin ilma erilise põhjusega tund aega juukseid lokkides ja praegu meenutavad nad tõenäoliselt pigem varesepesa kui neid varasemaid pehmeid lahtisi keerde. Taban ühe suletud poe vaateaknal oma peegelpildi. Jep. Mu blondid juuksed näevad välja täpselt nii, nagu ma seda ette kujutasin, ja mu pliiatsseelik on end 180 kraadi päripäeva keeranud. Autod ja linnaliinibussid kihutavad mööda. Aeg-ajalt laseb keegi signaali. Liiklusmüra on linna hää. Ma olen elanud siin kaua ja minu jaoks on see pigem taustamüra. See mõjub lohutavalt – nii tean ma, et ei ole üksi.

Hingan karget sügisõhku ja naudin seda täiel rinnal, teades, et see kestab heal juhul paar nädalat. Kesk-Lääne rahva jaoks on neli aastaaga otsekui iseloomujooned. Me uhkustame ikka sellega, et meil on nad kõik olemas, kiidame palavaid suvesid, lumiseid pühi, värvilisi sügiseid ja õiehetes kevadeid. Aga selle jätame me alati mainimata, et nad ei jaotu kaugeltki võrdselt. Kolm kuud niisket palavat suve, kaks kuud vihmast kevadet, kaks nädalat taevalikku sügist ning kuus ja pool kuud krõbekülma talve. Aga just praegune ilm on see, mille tõttu kõik muu on vaeva väärt, isegi kui see ei kesta kaua. Elu leiab aset just neis põgusates hetkedes.

Mu põsele langeb veel üks vihmapiisk. Pühin selle maha, ent siis jõuab mulle kohale, et minu nägu mööda ei voolagi vihm. Need on hoopis pisarad. Ma nutan ega tea isegi, miks. Ta ütles mulle, et armastab mind. Mina vastasin, et mina teda ei armasta. Lihtne värk. Nagu matemaatikavõrrand. Kaks pluss üks ei võrdu neljaga. Tunne ei olnud vastastikune. See lihtsalt... ei mängi välja. Aga kui asi on nii lihtne, miks ma siis nutan? Ehk oli asi selles, millise pilguga ta mind vaatas. Ta oli rabatud. Ei, muserdatud, nagu oleks arvanud, et see kõik sujub hoopis teisiti. Nagu see, et ma tema tundeid ei jaga, ei olnud isegi ligikaudselt mõeldav. Ta küsis paar korda, kas ma olen selles ikka kindel. Vastasin, et olen. Olingi kindel. Olin ju? Ta tuletas mulle meelde, kui tore meil oli koos olnud. Ja seda oli meil olnud palju. Aga mina vastasin ei. Vastasin, et mul on kahju. Vastasin, et ei tunne tema vastu sama. Tema õlad vajusid kõssi. Silmad ähvardasid märjaks tõmbuda. Ta tõmbas lõua vastu rinda ja lõi pilgu maha. Tundsin end kohe kohutavalt süüdi, või vähemalt arvasin, et see oli see, mida ma tundsin... süütunne. See rõhus mu sisemust nagu kivi, raske ja kaalukas. Siis ta noogutas ja kõndis minema. Ja oligi kõik. Aga kui see oli kõik, miks ma siis nutan? Ja miks ma tunnen end nii tühjalt?

Pühin mantlivarrukaga nägu. See ei muuda midagi, sest nad voolavad muudkui edasi nagu vihm viimse piirini kasvanud pilvedest. Kusagilt peavad nad ju tulema. Ootan ristmikul, millal tuli roheliseks läheb. Mööduvad autod on hägused ja seda mitte sellepärast, et nad nii kiiresti kihutaksid. Hoopis sellepärast, et ma ei suuda kuidagi nuttu lõpetada. Maailm oleks nagu klaasi taga ja ma ei tea, kuhu ma selles kuulun.

„Hei, preili,“ hüüab üks hääl. Jahmunult keeran end kähku ringi ja leian eest kõhuka mehe kulunud dressipükstes ja vanas lohvakas jopes. Ta on minust rohkem kui kaks korda suurem, või

siis on ehk ainult selline mulje, sest ma ise tunnen end praegu nii tillukesena. Tema nahk on parkunud, andes tunnistust raskest elust, aga pilk on lahke, näidates, et ta ei ole lasknud raskel elul ennast kalgiks muuta. Pöidla ja nimetissõrme vahel hoiab ta rebitud servadega papitükki, millele on vildikaga midagi kirjutatud. Seal seisab KEHVAD AJAD. IGASUGUNE ABI KULUB ÄRA. Sildist hoolimata ilmub tema näole mingil moel naeratus.

Torkan mõtlemata käe kotti ja tõmban sealt paar ühedollarilist rahatähte. See on ainus põhjus, miks mul on alati natuke sularaha kaasas. Mu sõbranna Maya hoiatab mind ikka, et raha on ohtlik anda, et mind võidakse selle käigus röövida või midagi veel hullumat teha. Aga mina ütlen ikka, et kui teisi aidata on ohtlik, siis just sellise ohuga tahan ma elada. Ma tean, et vahe selle vahel, kas sul on vaja abi või mitte, võib sõltuda ühestainsast halvast vahejuhtumist või valesst otsusest. Seda ei saa kontrollida, kas vajad abi või mitte, küll aga seda, kas aitad.

„Rohkem mul ei ole,“ sõnan rahatähti ulatades leebe naeratuses saatel.

Ta heidab pilgu mu käele ja vaatab siis silma. „Siis ei ole mul ka rohkem vaja. Aitäh, preili. Ole õnnistatud.“ Tema naeratus ei haju hetkekski, kui ta raha vastu võtab ja noogutab. Just siis, kui ta hakkab minekule pöörduma, peatub ta ja vidutab minu suunas uuesti silmi. „On kõik kombes?“ pärib ta.

Pühin veel kord nägu ja tõmban ninaga. „Jah.“ Vastus ei kõla isegi hädapärast veenvalt, aga ma eeldan, et ta vastab „Okei“ ja astub minema. See on see, mida ühiskond sinult ootab, ja nii teevad kõik.

Ta topib dollarid jakitaskusse ja sahistab jalgu. „Anna andeks, preili, aga ma ei usu sind.“

Närin alahuult, et see ei väriseks. Ma ei oska midagi öelda. Seda vastust ei oodanud ma sugugi.

„Ei, tõesti, mul on kõik hästi.“ Sunnin end naeratama. Küll kõveralt. Ilmselt näen ma täiesti jube välja, laiali läinud ripsmetuši, punaste silmade ja sassis peaga. Aga minu korratu välimus ei paista teda sugugi häirivat.

Ta surub suu kriipsuks ja uurib mu nägu. „Miks sa siis nutad?“

Kehitan õlgu ja löön pilgu oma kingadele. „Ma ei teagi,“ vastan. Mul on piinlik, et ma selle mehe ees nutan, ja veelgi piinlikum, et ma ei oska isegi seletada, miks.

„Sügaval sisimas ikka tead. Mina olen muide Hank.“ Ta ulatab mulle käe.

Vaatan tema halliseguse habemetüükaga kaetud nägu ja seejärel suurt mõhnalist kätt, mille küüned on korralikult lühikeseks lõigatud. „Hank. Mina olen Peyton.“ Mu käsi kaob tema pihku ära.

„Nagu see jalgpallur?“

„Jah, aga Walteri, mitte Manningu järgi. Minu nime kirjapilt on nagu Manningul, sest isa pani nime valesti kirja ja ema ei parandanud, sest see meeldis talle E-tähga rohkem kui A-ga. Aga jah, nagu see jalgpallur...“ Taibates, et kukkusin lobisema, jään vait ja näperdan oma käsi.

Hank mügistab naerda. „Tore, et Walteri järgi. Eriti siin Chicagos.“

„Jah, tõesti tore.“ Ma oleksin nagu vee all, nii et tean, et need neetud pisarad muudkui voolavad. Soovin, et saaksin need kinni keerata, ning üritan neist hoolimata naeratada. Ilmselt näen praegu välja, nagu oleksin peast põrunud, aga Hank ei paista seda märkavat või sellest hoolivat. Ta vaid naeratab.

Siis torkab ta käed jakitaskutesse ja kõigutab end kandadel. Tema joviaalne ilme tõmbub tõsiseks. „Räägi siis mulle, mis sinuga täna juhtus. Ma ei saa sind siia nutma jätta, ilma et vähemalt üritaks su enesetunnet parandada.“

Tõmban ninaga ja kõhatan kurgu puhtaks. „Tühiasi. Tegelikult üsna tobe.“

„Kui see su nutma pani, ei saa see sinu jaoks tobe olla.“

Pööran uuesti pilgu ära ja vahin hetke oma jalgu, vaadates siis uuesti Hanki. Tema lahke pilk uurib minu silmi ja tema kulmud tõmbuvad kortsu, nagu oleks ta minu pärast tõesti mures. Ma ei tunne seda meest, aga mulle jääb mulje, et vajadusel seisaks ta siin minuga jutustades kogu öö.

„Noh, üks mees ütles mulle täna õhtul, et armastab mind.“

Hank kratsib lõuga ja toob kuuldavale mühatuse. „Kui kole,“ tähendab ta, pitseerides sarkasmi kerge muigega.

Noogutan ning naeran ja nutan ühel ajal. „Ma ütlesingi, et see on tobe.“

Ta rehmab käega. „Eih, seal peab veel midagi olema. Mida sa tema armastusavaldusele vastasid?“

„Noh.“ Langetan lõua ja pühin uuesti märga nägu, aga sama hästi võiks püüda ookeani lapiga ära kuivatada. „Ma ütlesin talle, et ei armasta teda vastu.“

Jalakäijate foor muutub uuesti punaseks ja autodevool tulvab üle ristmiku. Me oleme ligi kolme miljoni elanikuga linnas, rahvamassi seas – aga praegu on tunne, nagu eksisteeriksime maailmas ainult mina ja Hank. Üks linnaliinibuss annab signaali, kui auto talle peaaegu ette löikab. Auto põikab tagasi oma ritta ja liiklusvoog jätkub katkematult. Viin tähelepanu jälle Hankile.

„Aa.“ Ta kergitab kulmu ja libistab sõrmedega piki lõua külgi. „Nüüd ma saan aru, mis siin toimub.“

„Mis nimelt?“ pärin, lootes, et suudan näha sedasama, mida temagi.

Hank vehib jutustades kätega, nagu peaks loengut. See meenutab mu isa ning mõjub ühtaegu hellalt ja lohutavalt. „See mees ütles, et armastab sind. Sina vastasid, et sina teda ei armasta. Nüüd

nutad siin tänavanurgal. Ma tean, et mina sind nutma ei ajanud, või vähemasti loodan ma seda väga. See ilus sügisõhtu sind ka nutma ei pannud. See mees, kes sulle armastust avaldas, ei pannud sind nutma. Nii et asi peab olema selles, mida sa talle vastasid.“

Minust pääseb luksatus, nagu oleksin neelanud alla midagi, milleks ma valmis ei olnud – võimalik, et tõe. Pilgutan mitu korda silmi, püüdes tema sõnu seedida. Ma tean, mida ta silmas peab, aga mõnikord ei suudeta näha seda, mis on otse nina all, sest sellest vaadatakse läbi.

„Ma vastasin lihtsalt nii, nagu tunnen,“ kostsin õlgu kehitades.

„On nii või?“

„Jah.“ Sõna pääseb suust kiledalt ja valjult, nagu üritaksin teda veenda ja võimalik, et ka iseennast.

„Kas see tõde tuli südamest või ajust?“ küsib ta.

„Kas see pole mitte sama asi?“

„Üldsegi mitte.“ Ta ajab pea püsti. „Süda armastab. Aju mõtleb. Ja mõnikord ei ole nad ühel nõul. Minu naine oli minust kaksteist aastat vanem, kui ma temaga kohtusin. Mina olin kaks-kümmend kuus. Tema oli neljakümne ligi. Minu süda armastas teda, aga aju vajas veel veenmist. See sindrinahk ei pidanud heaks mõtteks armastada naist, kes oli minust üle kümne aasta vanem. See üritas vahele segada. Üritas mulle väita, et ma peaksin leidma kellegi endavanuse. Kellegi, kes elaks sama kaua kui mina. Kellegi, kellega saaksin suure pere luua. Aga süda tahab seda, mida tahab. Ma elasin selle naisega ligi nelikümmend täiuslikku aastat. Me ei saanud lapsi, aga me olime teineteisel olemas ja sellest piisas täiesti. Just nagu mu aju oli hoiatanud, suri ta tõesti enne mind, umbes kahe aasta eest vähki. Me kulutasime raviarvetega sammu pidada püüdes kõik oma säästud ja jäime kodust ilma, aga sellest ei piisanud.“ Ta kergitab lõuga.